

Sygn. akt IV KZ 50/21

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 kwietnia 2022 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2021r., sygn. akt IV KO 102/21,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnego z mocy ustawy

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2021 r. K. M. zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o „uchylenie z mocy prawa postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) wydanego w dniu 02.07.2020 r. sygn. akt II AKz (...), oraz uchylenie stosowanego tymczasowego aresztu stanowiącego skutek wydanego postanowienia” w związku z tym, że do wydał je sąd nienależycie obsadzony (w składzie wadliwie obsadzonym).

Pismo to zostało przyjęte i zarejestrowane jako wniosek o wznowienie postępowania zakończony postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt II AKz (...), zmieniającym postanowienie Sądu Okręgowego

w P. z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...), w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego K. M..

Zarządzeniem z dnia 9 listopada 2021 r., upoważniony sędzia Sądu Najwyższego, odmówił przyjęcia powyższego wniosku o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

K. M. złożył zażalenie na powyższe zarządzenie podnosząc, że podstawę złożonego przez niego wniosku stanowi wadliwa obsada sądu, orzekającego o jego tymczasowym aresztowaniu, co przesądza o konieczności uchylenia postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt II AKz (...).

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, jako że podniesione w nim zarzuty nie są zasadne. Co więcej, argumentacja zawarta w zażaleniu świadczy o niezrozumieniu przez skarżącego instytucji wznowienia postępowania.

Przypomnieć więc trzeba, że wznowienie postępowania karnego jest jednym z nadzwyczajnych środków zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie, których katalog zawierają przepisy art. 540, art. 540a, art. 540b i art. 542 § 3 k.p.k., przy czym ostatni z przywołanych przepisów dotyczy wznowienia postępowania z urzędu.

W art. 540 § 1 k.p.k. ustawodawca jasno wskazuje, że wznowieniu podlega wyłącznie postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem. Postępowaniem sądowym w rozumieniu tego przepisu jest takie postępowanie sądowe, w którym prawomocnie rozstrzygnięto o przedmiocie procesu, a więc kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Bez wątplenia do tej kategorii nie należy postępowanie zakończone wydaniem postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, którego wznowienia domagał się wnioskodawca. Postępowanie w przedmiocie zastosowania (przedłużenia) środka zapobiegawczego ma bowiem charakter incydentalny (wpadkowy), czyli znajduje się na uboczu głównego nurtu postępowania, a zapadłe w nim postanowienia nie kończą postępowania sądowego. Stwarza to formalną przeszkodę do badania w procedurze wznowienia postępowania kwestii zaistnienia sygnalizowanej przez

Autora pisma bezwzględnej przyczyny odwoławczej, w związku z wadliwą obsadą składu sądu.

Jako że wnioskodawca w złożonym przez siebie piśmie sygnalizował wystąpienie jednego z uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. (badanych przez sąd z urzędu), wydając zaskarżone zarządzenie należało nie tyle odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, co stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, w związku z niedopuszczalnością wznowienia postępowania w tego rodzaju sprawie z mocy ustawy. Uchybienie to nie wpływa jednak na całościową ocenę zaskarżonego rozstrzygnięcia, które jako prawidłowe i zgodne z prawem nie może być wzruszone.

Biorąc powyższe pod uwagę, postanowiono jak na wstępie.